

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

SUTJ. ANY...	Barcelona... Fora...	150 Pts.
UN ANY...	Barcelona... Fora...	3

BRUCH, 41, 3.ª, 1.^a

SURT ELS DIVENDRES

Un telegramma ilustrat

Heraldo de Madrid. — De qualsevol puesto á qualsevol hora : « Llegado ayer Moret, hoy Canalejas. Recibimiento entusiasta; música, cohetes y tiros. Tenían que salir mañana, pero pueblo no quiere que se marchen. Gran entusiasmo. »

XERRAMENT

El trágala ó sense trágala probablement, diumenge vinent tindrà lloc la cerimònia d'inaugurar les obres del monument al doctor Robert. Y dich sens se trágala, perquè's que s'empassen tota una Casa del Pueblo, ab escuela, orfeón, agència de negocis y limpia botas, be poden empassarre, sense dificultats, no dich jo un monument de vint metres d'assada, sino la mateixa estatua de la llibertat de New York ab fanal y tot. Per si això no fos prou, hi ha la consideració a fer de que la personalitat del doctor era tan complexa, que tot català, y molt més tot barceloní, ha de veure ab gran satisfacció com s'axeca un monument à n'aquell home eminentissim, que si com à bon patriota defensà à n'el Congrés la llegitima aspiració de Catalunya, com à bon clinich havia defensat la vida à milers de persones y gratuitament ó poch menys quan eran vidas d'hums. Entre las masses ceges que segueixen al Emperador del Paralelo, hi haurán à dotzenes trevalladors que podrian dar fe de la filantropia del malograt doctor, com tots els catalans que tenim ben obertas las portas del entendiment hem de reconèixer altre filantropia: La del home que sacrifica sa vida per la patria. Que'l Catalánisme presenti el monument en aquesta ó altre forma, res hi fàrté dret perfecte à ferho, ja que'l Catalanismus l'ha pagat. Y no es may, en bona democracia, un trágala à las idees d'altre, el manifestar las propias. Si els catalans descastats reconeixen merits al doctor Robert pera ser mereixedors à la glòria del monument, no més en son concepte de home de ciència, alsindie un altre y presentílo en altra forma. Si creuen que no s'el mereix, aixequin una estatua à n'en Lerroux y à n'en Junoy, que nosaltres res hi tindrem que dir fora el ferhi la correspondent brometa, porque fora de molt bon veure una estatua ab una barra molt grossa ó una cara molt negre, però no's vingui parlant de atachs al sentiments democràtichs del pueblo y trágala, aquí, ahont si hi haguessin verdaders sentiments democràtichs, els homes de la Rambla del Mitj, tindrian de guanyar la vida venèn babutxas. La gran, la verdadera, la única potser veritable conquesta de la democracia, senyors de La Esquella y La Publicidad (y no dirán que no'ls tractem ab respecte) es justament això que vostès negan en sos escrits: el dret que té tothom à exposar ideas y el deber que té tothom de respectar y tolerar las dels altres. Y si de resultas de las predicas xorcias de vostés, el diumenge vinent hi haguts (que no hi sera perque t'el nostre poble el seny qu'à vostés els falta) bullanga, vostés ne seran els únichs responsables, no devant de las autoritats, sino devant d'aquest mateix poble, à qui vostés enganyan continuament predicant el que no creuen.

CARRETER XERRAIRES

La comèdia de sempre

Per fi, vaja, ja era hora que poguessim disfrutar! ja tenim les Corts obertes! Are si qu'ens sobrarán assunts cada setmana; ara si qu'ens serà plà omplir cent setanta quartilles. No's pensis per explicar la Història de una infamia, sinó per analizar las paraules y conceptes que'l muy dignos diputats, efigienys cada dia en el safareig nacional. Jo'm felicito a mi mismo perque, creguin, la veritat, hi ha setmanas que la ploma sembla de ferro forjat per lo pesanta que corre y es comprén. De què parlar? Ara ray; veurém en Maura lluhint sus habilitats, fent equilibris notables: el fil-ferro passarà, per més que jo m'imagine que al bò a mitj camí caurà. Veurém els republicans fent terribles jochs de mans, ab trampa, això ja's suposa, prò les saben amagar de tal manera, que'l poble ja' fácil d'enlluernar de si mateix, sembla memo quan els veu maniobrar. Veurém à n'en Canalejas que intentarà parodiar à n'en Fréjoli, vestintse ab tanta pressa y demás que creguin, de transformistas com ell, no n'han vist mai cap.

Y aquella troupe! Els corredors que apoyan à n'el Banc Blau, la insustancial majoria, aquell numerós remat que venen à se els lacayos de tot partit governant. Feran com sempre els peleles sens moure res més que el cap per dir que no quan convinga y en cas contrari afirmar. Gran temporada prepara, veurém exercicis grans, jochs d'insults, paraulas iletjas, patacadas, entrebanches, exercicis a la corda, matemàtiques salts mortals. Are si que tindre assumptos! Ja no'm dech més apurar, dissimulat, prò avuy plego fins à la setmana entrant!

Q. K.

Ball de bastons

odi, la enveja, y las demés qualitats que adornan al més maleta dels periodistes ab alternativa, han esclat, fermes punyents, en una batallada pocasolta de La Campana Desgracia de dissipació.

En Miquel Laporta, federal dels de debò, català com pochs, y per tots conceptes home digne y recte, à l'Ateneu Democràtic del Poble Nou, digué la següents hermosas paraules:

«Catalunya Federal es la agrupació que ha recollit ab tota sa pureza las doctrinas den Pi, però que, si bé es republicana y federal, es també, y abans que tot, catalanissima.»

«No poden pas dirho això els qui, quan en Pi y Margall vivia, li deyan mestre y pare, y ara l'han oblidat y trepijat els seus principis.»

«El partit federal se troba actualment la propia situació de la família que ha perdut el piolet que la sostenia, essent aquesta tant més trista, quan l'hereu, després de mort el pare, ha anat de mal cap fent-se ambics tauls y foresters, ab els qui ha fet malbè diners arreconats, bon nom y pau de casa.»

Aqueixas vritats deuen haverli portat molta amargor al bisbe, difamador del honorable Pi, perque, mirin qui comentari hi fa.

Ja veuen que es l'anar en malas companyias. Mossèn Láporta ja parla exactament igual que'l perdidots. Ell si que pot dir que li han donat la llengua.

«Veuen quinas indecencies sab dir en Roca? Y això que's bastant gran per saber com parlan las personas decentes.

Després, perque en Laporta ab moltissima raho digué que la potència del partit no está en la quantitat sinó en la qualitat, vegiu el senyor Roca quina agudeza li dedica:

«La mateixa petulancia dels perdidots, creyentes superiors à tot y à tot! Y la mateixa monomania de taxar de torasters als que tenen el bon gust de bo pensar com ells! El cas de'n Laporta

al cap-de-vall, res: ua federal menos y un peridot més.

Sí, Roca, si, molt més superiors à tu y à la teva gent! Prò i molt més! Donchs, i que't pensavas? que tu erats el summum en materia d'idees? Beneyt, si tu fossis capás de tenir ideas, no passarias de ser un suro, y si no ho ets arc èsabs per què es? perque est una alsa, sense aglans perque t'en atipis tu y els intelectes de la teva colla.

Y no fassis versos perque m'estàs temptant y se m'en escapa un que podria no ferre gracia.

«El vols sentir? Donchs, allà va si t'hi emprenys.

La barra d'en Roca saben per quèn té, saben per qué crida; saben per qué es, perque's desespera veient que'l calés li guillan de casa. Veyent que'l obrers, comensan à veure que ab la bona fe, en Roca y còmplices els prenen... el pel.

La "caça" del Pueblo

Vaja, prou, que això es pitjor que l'ayga de Rubinat. Are, l'emperador del Paralelo ha tingut la magistral idea (perque encare que ho dissimuli, en té) de publicar uns estatuts de la Caza del pueblo, y vegiu, li ha sortit un sufregit:

Casa del pueblo

«Su objeto.—Reunir en un domicilio comùn el mayor número de personas individuales o colectivas, que particiden del presente estado social y político y de la realidad actual, trabajen por todos los medios para mejorar en todos sus órdenes y aspectos la vida del individuo y de la sociedad, conquistando cada dia más bien y más justicia.»

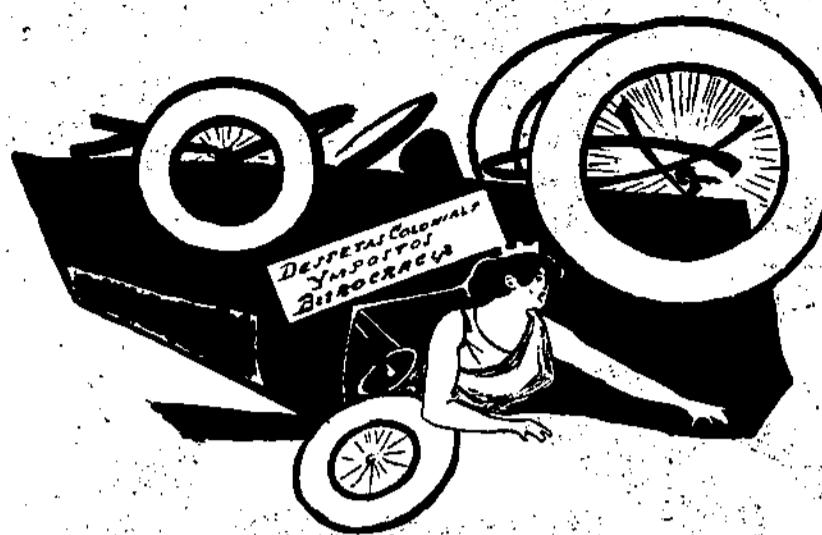
Això de las personas individuales, lo menos es dictat per en Corominas.

—Y allò del más bien y más justicia?

—Per en Marsiliach.

Després segueix una lata, més grossa que un vers d'en Grilo ó d'en Marquina, parlant

La catàstrofe de Miss Mina... Espanya

Va sufrir una cayguda
are fa cinc ó sis anys,

y encare no l'han alsada
ni's creu que l'aixecaran.

¿Posaran seny?

Gràcies à Deus! Potser a l'últim en sortir.

A Madrid ja hi ha algú que sense ser separatista, comensa à comprender la raó dels catalans.

La Correspondencia de España que en un hermós article, tracta de la qüestió catalana ab, més bon sentit que molts catalans mateixos.

Llegueixin com s'explica:

«Tomàndolo todo à broma, y creyendo que las cuestiones nacionales pueden ser tratadas en virtud de informes parecidos à los que nos bostan para relatar lo sucedido en una función de género íntimo, han pecado cuantos desde el centro gobiernan la periferia: de imprecision por ignorancia. Y como quien ignora un asunto, no puede discutirlo con lògica, se ha echado mano con dolorosa frecuencia del donaire andaluz ó de la sotarrería castellana, talando con un chiste lo que merecia ser sentenciado con muchas razones.»

Molt bé! (Ah! si las paraules no se las emportés el vent.

«Quiénes son un gobernador, un político, ó un periodista però informar acerca de las necesidades de una regió, dogmatizando con su propio criterio, erigiendo en panacea su exclusivo juicio?»

Ningú, no son, ningú y menos quan se tracta de gobernadores com en Socias, per exemple, y politichs verbi gratia com en Canalejas, ó periodistas com en Lerroux, pongo per caso.

Continua dihen l'encertat periódich.

«De ahí nace el mal. Los liberales han creido que el problema catalán—como lo creen de todos—se resolvía entonando cánticos en honor de santa democracia: los conservadores an affirmado que à Cataluña la redimirà un largo periodo de orden; la batalla y el gorro frigio han sido també ofrecidos como remedios; y à la fecha, està convencida Cataluña de que todos somos unos charlatanes, que hablamos de muchas cosas de las cuales no entendemos.»

¿Qué si n'estém convensuts? Mirí si n'estém que fins d'això mateix que are diuen vostés en duplèm... y perdonin.

Perque in hem sentit tantas de sirenas que com el pastor de la faula, quan cridan j'el llop! ja no'n belluguém per por de la ensorronada.

«Nosotros hemos cumplido con nuestro deber, y solamente falta que el Gobierno, los partidos y la Prensa cumplan con el suyo, escuchando una voz que merece no ser desoída.»

Ho mereix! està clar que ho mereix, però jai! si iants tenen lo que no mereixen y els que ho mereixen badallan!

En Salmerón per exemple, ¿veu? mereix un carro y li varen donar una acta.

¿Qué hi vol fer!

Número-Daltabaix

No dihem número extraordinari perque nosaltres els números extraordinaris els fem com en Lerroux fa concejals, però sense telasses.

La cayguda de la infelissa Miss Mina Alix, la cayguda que farà'l governu d'en Maura un dia d'aquests, l'aviator Juandó, el pare Nozaleda, y la pallissa quens van sumells Nozaleda a Cuba y Filipinas; tot això plegat y molt més qu'ha quedat al tinter, no han donat tant que parlar com donarà el

NÚMERO-DALTABAIX

que's prepara es; à dir, que prepara LA TRALLA DEL CARRETER ab motiu del Carnestoltes.

En aquest

NÚMERO-DALTABAIX

hi presentaré una colla de gent tan ben disfressada que ni ells mateixos se coneixerán, un seguit d'articles que... però no diuem res més, que vostés foren capassos de ferho corre, s'en enteraria'l govern, y potser

prohibiria la sortida del número com si fos un *couplet* politich.

Are esperin el nostre

NÚMERO-DALTABAIX

de la mateixa manera qu'els hebreus esperaven el mandà o les soldats d'en Lerroux la república unitaria.

No se repartirán prospectos (perque no fan falta).

Se admite colaboración (que no sigui Mauna).

El impossibles?

Sabrà gran Corominas geografia; d'història natural l'insigne Odón; no copiarà, en Miró, may més, dibujos y donarà en Juandó la volta al món (1). El curander Ardi ab ciència infusa, curarà tots els mals.

L'immortal Roca bis, farà comedies que totes no seran originals.

Deixarà desseguir de l' pallasso, per art d'encantament, el gran Vallès.

Y en Blasco y en Rodrigo Serrano deixarán d'insultars, per sempre més.

La cara d'en Junoy será tan blanca com la neu, la farina, ó be lo pa,

y farán traduccions de gran valua-

cis sabis dramaturgs Costa y Jordà.

Sabrà correctament els escènics jutjeus ci matíter Giner de los Pibis,

y jadirà l'Anglés á nel Congreso,

uns discursos, de cinch planas, ó sis.

Fará odas tan bonicas en Marquina qu'els àngels à escoltarlas baixaran y el Maleta dan probam d'indulgències tornarà ó n'els que ll' pegaran.

El «Mños, Emperador del Paralelo,

ridimirà d'un cop á tot el mon

y veurém de cabells plena la calva

que té en la seva testa en Salmerón.

Y si are vostés, volen saberne quin dia podrán veure tot això,

els diré: l'any que puji la República,

poch més ó menos, l'any de la picó.

V. CALDES Y ARÚS

(1) En l'aviator.

Els del "Trágala"

Qui son aquests senyors que xerran tan fort atribuïntse la representació de Barcelona y de Catalunya?

Donchs son tres nulitats, tres fracassats per tot allà ahont han tingut la pretensió de ficar el nas.

Son en Corominas, en Junoy y en Roca y Roca.

Si alguna mitxania casulana se'ls hi hás sumat, ha sigut perque no s'ha vist ab cor d'obrirse pas per entre el brillant estol dels intelectuals catalans. S'ha conformat ab el paper de borni en terra de cegos.

Totas las demés forsas, ab que conta el trust del Trágala, estan compostas de forasters. Algún d'ells, per cert bastant significat, no s'ha amagat de dir «que si supiera que su levita es de gènero catalán la echaria al fuego», y digne company d'aquest es aquell célebre senyor, que quan tenia la senyora en estat interessant la enviaba a parir fora de Catalunya (porque se daria vergüenza de tener un hijo catalán.)

Y aquesta gent té la descomunal barra d'atribuirse la representació del poble de Barcelona, quan la única qu'en veritat poden presumir es la dels forasters que odian a Barcelona.

Fins els seus correligionaris catalans que valen quelcóm, avergonyits de las campañas criminals que'l trust de referencia ha portat a cap, li han girat la esquina y'l que no s'ha retirat á casa seva esperant el desengany del poble, que cada dia s'apropa, està en dissidència manifesta dels vividors que volen mangonejar la representació del obrer català.

«No es vergonyós que un escamot de postergats, que tres nulitats tan nulas, pretenduin aturar la corrent vivificadora de las aspiracions catalanas?»

El despit de veures aislats de tot lo que val alguna cosa, els hi ha creat un odi en el seu interior que ha vingut de perilla per ajudar á n'els que ja'n s'el professan de rassa.

Per la dignitat de Barcelona, per la dignitat de Catalunya y fins per la dignitat de la unitat del Estat espanyol, quina representació fan gala d'ostentar, s'haurian d'escombrar les dos botiguetas de la Rambla del Mitj, que aquestes si que son dos verdaderas Trágalas pel poble català.

Y lo pitjor es que son dos Trágalas ridícols per més humillació de Catalunya.

XURRIACAS

Receptas inútils

SON PROBADAS

Manera de treure la pols dels vestits.—Vetarà la mort definitiva de tots els raspalls ab la consegüent desesperació dels fabricants d'aquest article.

Quant un vulgui treure la pols d'una manera ràpida no té més que fer lo següent:

Agafa la prenda o prendas que vulgui netejar; se les posa, y camina que caminaràs fins al Pla de Palacio; un cop arribat allí, no té més que plantarse devant de Gobernació y ab tota l'ànima comensar a cantar «Els Segadors». No passaran cinch minuts que no s'inicii un joc de cops de vara que li deixaran el vestit net com una patena.

Tinta simpàtica.—S'arriban á la drogueria de En Lerroux y demanan: Un ral de Canyelles; deu cèntims de m.p., trenta cèntims de paqueteros y deu de huelgas reducibles. Agafinse tots aquests productes y piquinse ben bé fins á ferne un polsim ben fi; s'agafa un potet ab mitj litro de sanch d'obrer, es posa al soch, s'hi adiciona el polsim, es deixa bullir ben bullit y despresa de ben refredat s'escriuen les cartas que's vulguin, si pot ser ab paper del Congrés, ab la seguretat de que ningú podrà llegirlas si no sap qu'apropantlas a la llum d'un Cambó, lo escrit apareix perfectament.

Curiositats

Un animal raro.

Uns pescadors de las costas de Garraf, han tret fa pochs días un peix de la família dels Llhonçons, que pesa aproximadament lo que 13 homes y té 26 caps y 104 patas—quatre per cap;—dels 26 caps n'hi ha un que deu venir á ser el jefe pérque's molt més gros qu'els altres.

Lo més raro d'aquest fenomeno es que cada testa tira pel seu cantó; lo que origina unas patacadas de primera.

Un empresari de Kas-te-lia (Hispania) l'ha comprat y l'enseanya en una barraca de la piazza de S. Jaume cada dimarts a la tarde.

Una festa estravagant.

Verdaderament ho serà la que tindrà lloch en una població estrangera.

Hi ha en tal població una Société des Bigas quina única finalitat es la propaganda de la pitima. Donchs bét; un dia d'aquests—es a dir no sé si serà d'aquests ó dels altres—s'hi donarà un balls de disfressas pera'l que s'han repartit unes esplèndidas invitacions de color de vi, abonti hi ha impresas una serie de manaments fixant las condicions pera poguerhi pendri part. Diu aixis:

Primer. Las senyoras deurán assistirhi ab mantellina ó en son defecte ab una papera.

Segon. Els homes anirán de turcs ó de d'esma.

Tercer. No's permetrà l'entrada á ningú qu'hi vagi en cotxe, tartana ó à peu; deurán anarhi á la vela; això es, en barca.

Nota.—Solzament podràn ficarhi un rato els que's presentin disfressats de Korominas (Burro), Bhu (xxxxoo!) (Granota), Roka y Rola (Pa de barra), Nel-lo (Bunyol), Lherrouse (Pocavergonya) y Maleta (Nata).

Nou invent contra la pedregada.

Allò del canó granifuch aviat serà un aparat tan inútil com en Corominas y que tindrà d'anar á parar al quartó dels mals endressos.

La felis troballa ha tingut lloch en una població del sur d'Espanya.

A la quenta, aixís com el primitiu canó granifuch feya d'esgarrià crías ó millord d'esgarrià pedregadas, lo nou aparato té la virtut de fer descarregà la tormenta, però solzament dos metres tot al seu voltant. Això es preciós per lo producible qu'és pot treure de la pedra cayguda, qu'al antich sistema no era recuible.

L'inginiós aparato del qu'en son inventors alguns politichs espanyols, consisteix en un parell de maletes, un paraygas, un bastó, una especie de cabeza parlante, un cos, uns brasos y unes cames. Se l'ha bateixat ab el nom de pedrífugo Moret-Canalejas.

S'han fet varias probatutras en diverses poblacions y per tot arreu ha donat un resultat esplèndit.

Un anti-alcoholista engrage.

La guerra contra l'alcoholisme segueix més encarnissada que mai.

Fa poc temps al estat de Cathaluña un regidor de War-celhona va portar el seu zel fins al extrem de suprimir les quatre gotetas de rom qu'els regidors barrejaban ab l'ayqua qu'els servian durant sos parlaments.

En virtut d'aquesta feta un setmanari satírich d'aquell estat, fa passos per declararlo ximple honorari.

PUNTA

PROGRÈS AUTONOMISTA.—La comissió organitzadora de aquesta nova entitat autonomista, ens prega que anunciem als senyors socis inscrits á la mateixa, que'l vinien

Filosofia de mestre... espanyol

Qualsevol passi la vida ensenyant als ignorants,

poguent ser cotxes, lacayo, o... Guardia Municipal !

litat que veystios venir, els obsequian ab un concertant de pitos y flautas que n'hi ha per posar-se cotó fluix a las orellas.

Empró ells es diuhem «si, pots xiular si l'ase no vol veure» y efectivament mentres ens entretenim xiulan ells ens van prenent el pel y la pell.

¡Y pensar que la «Legia Autonomista» fa tan bonas bugadas!

Aixis com l'orgull de la modestia es lo pitjor dels orgulls, la intolerància dels tolerants es la pitjor de las intolerancies.

Dihem això, perque sembla qu'els que fan tant gasto de la paraula tolerant, son els primers en no tolerar res, que no vagi d'acord ab lo qu'ells pensan.

Un editor amich nostre, va posar á la venda, una col·lecció de postalas ab lo titul de «Un bon xasco» en la que hi figura un clergue francés y un capitán del exèrcit de la mateixa nació, y per lo sencill fet de que hi figuri un home ab hàbit, algú establiment de Barcelona las ha rebutjat.

Y consti qu'els amos d'aquests estableixments son d'aquells... dels tolerants.

¿Quan l'acabaré tanta comèdia?

* * *

Vegin lo que diu en Maura:

«Voy al Parlamento y creo que me apoyará la mayoría, pero si me derrota me iré á casa con la misma tranquilidad con que me presento ante las Cortes.»

Ho creyem. No cal pas que ho juri; vosté y tots els santons de la coronada Villa tenacular, tenen prou tranquilitat pera això y molt més.

Lo contrari voldria dir que allí encare hi queda vergonya.

* * *

El lacayo del centralisme, don Lecandro Lerruk, ha llençat la brabuconada de dir que's posarà al frente dels inconscients y dels forasters el dia qu'es tirin al carrer.

Y com siga que moltes vegades ens ha dit separatistes y filibusteros pendrem exemple dels nostres colegas de Filipinas.

Aquells no més tiravan als quefes.

Prò per quan vingui el cas, l'home de palla deu pensar:

¡A Barcelona, ray, que hi han forasters esclatas per amagarse!

* * *

En una sessió de l'Ajuntament, en Salas Antón es va doldre de la immigració de obrers que queya sobre Barcelona cada vegada que s'anunciaven obres públiques.

A n'els republicans els va faltar temps per treure els arguments llampants de la fraternitat espanyola per fer simpàtica dita immigració.

Es molt natural que l'apoyin y que la fomentin, perque sense els forasters es quedarien sense representants y sense representants.

* * *

¡Sebio! respira, ja tens pedagogos que'n costat. Si bé aquests à quem refereixen no s'enredan ab la geografia.

Aquests, fan ab la Historia, lo que tu sola sabes fer ab la topografia de las Nacions.

¡Y mira qu'es pega! També son del partit únic.

A Orihuela, un poble d'Alacant, la companyia dramàtica d'en Tressols, representava el drama *Maria Antonieta*.

Tothom que hagi llegit, tan sols, un esbós, de la Historia de la Revolució Francesa, sab qu'el poble amotinat, va entrar à la cambra del rey Lluís y sa esposa, ab el noble intento de convertirlo en mojama.

Donchs bé, als correligionaris d'Orihuela á la quènta no'ls va prou bé, això, que feren els seus correligionaris del 93, y ¿may dirian quina en varen ser?

Els ho retallo exacte perque ho disfrutin, com jo vaig disfrutar.

El primer y segundo acto pasaron sin incidente; el públic aplaudió algunas escenas.

Al llegar al acto tercero y á la escena en que los revolucionarios invadían las habitaciones del Rey, se produjo un tumulto espantoso.

El públic gritaba desaforadament: «Fuera, fuera; esto no hicieron los republicanos; mentira!»

En algunos palcos que ocupaban significados republicanos, éstos apostrofaban e increpaban al autor de la obra, llamándole calumniador y embusteró.»

Vaja! que hi diuhen; are no podem dir qu'era el pueblo, l'únic ignorant, significados republicanos.

Senyors, i per tots els Sants! la democracia no obliga á tant tampoch; que neguin á Deu, hi passo, prò passar perque neguin la Història... es mucho passar.

(Be li costará prou cara la vinguda á Barcelona!)

Ens hauria agradat poder informar a nos tres llegidors de quant pua la factura, però per més qu'hem fet per saber-ho, tot ha sigut en va.

A n'els de *La Perdida*, no'ls hi hem pogut arrençar ni á tiros. Per tota resposta ens han dit que's comerciants no acostuman á fer públich l'import de les entrades en caixa.

La veritat es que treballan tots plegats tan si com poden. Però ja veurán com el fi de festa resultarà la real espiaada á despit dels republicans.

**

Reniño! / ¡Qué bien de Dios de anuncios, en la llana de idem del Cencerro de la Terraza del viernes pasado! / Hay para alquilar sillas y mojar pañ! / Oh y en castellano que los coloca el señor de López! Lo debe de hacer para que haga más milicia y lean lean que la cosa se lo vale.

CARTILLA.—(Primer libro de lectura). Dedicado á la enseñanza racionalista de niños y adultos; contiene, además de la enseñanza del mecanismo de la lectura, fundado en un sistema original, una aplicación práctica del conocimiento recién adquirido en que se expone de modo conciso y sencillísimo la existencia del Universo. Un tomó, cartón pta.

Ay eso del cartón!

Me ha dejado patisié...

AVENTURAS DE NONO.—(Tercer libro de lectura), por Juan Gravé, traducción de A. Lorenzo. Destinado á robustecer el sentido común inicial en la inteligencia de los niños y á hacerles impenetrable la preocupación estacionaria.

«Destinado á robustecer el sentido común inicial...!»

Me parece un poco demasiado enredado eso hoy?

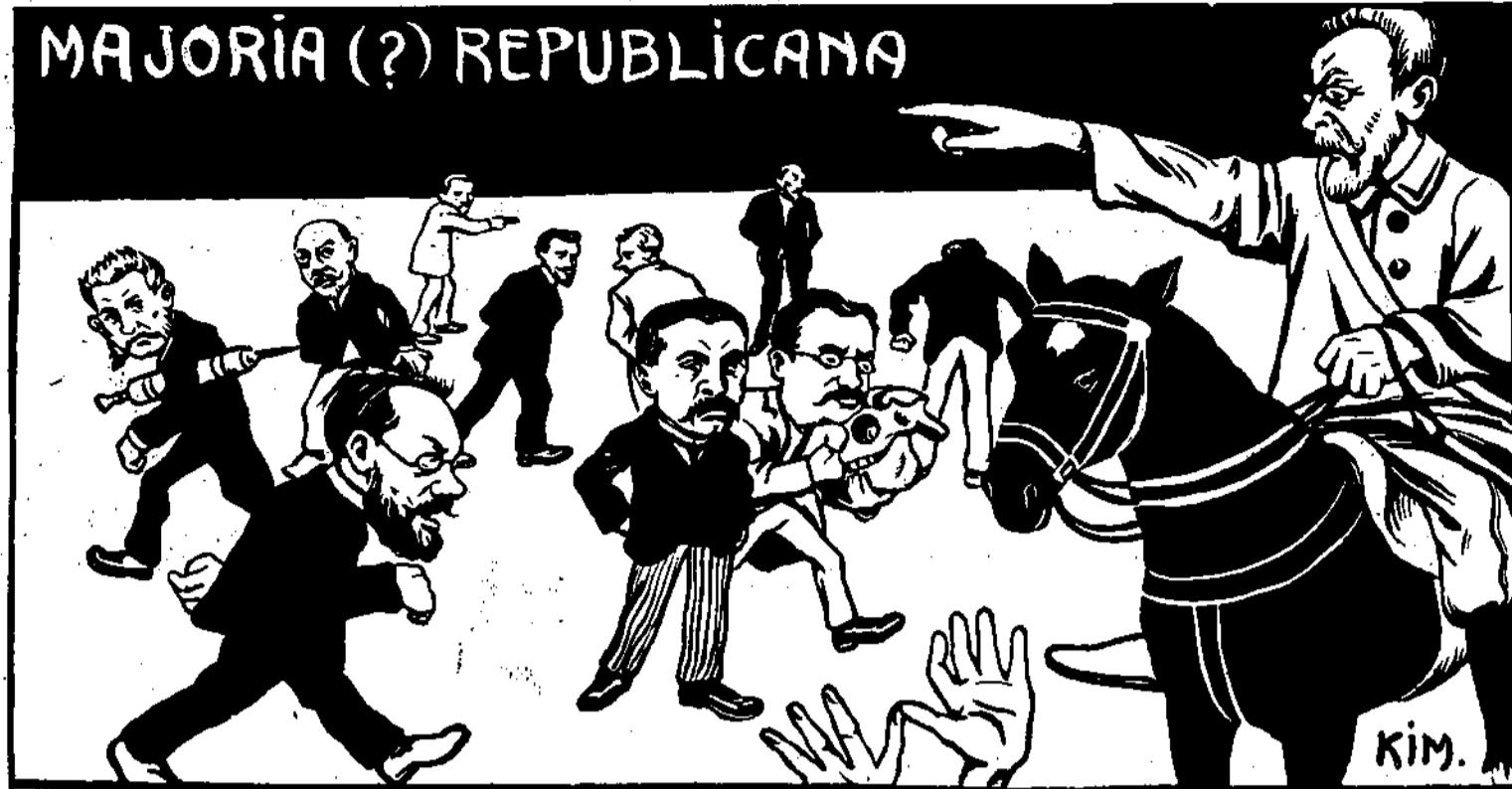
CUADERNO MANUSCRITO.—Facilita la lectura de los múltiples caracteres de lectura de letra usados en la vida práctica y secunda en la parte que le corresponde el criterio de la verdad.

«El criterio de la verdad? ¡Sopla! ¿qué cosa, eh?»

COMPENDIO DE HISTORIA UNIVERSAL, por Clemencia Jacquinet. Lectura indispensable para los niños de ambos sexos, como inspirada en la moderna pedagogía, y utilísimo para los adultos

Un exércit com el dels "Sobrinos"

MAJORIA (?) REPUBLICANA

Quant el general els mana
«Marchen de frente; mar».

Cadascú ab gran disciplina,
fa via... pel seu costat.

por cuento es un resumen histórico, concienzudo, breve y verdadero.

Ji Verídico!! jqué bien lo dice esto el autor!
¿Quién nos responde de que sea verídico?

Anda Roca, con estos libros ya comprendo que seas tan sabio. ¡Muy! ¡Muy!

** Torna á parlarse de l'organisació d'un partit catòlic á Barcelona. Els propòsits dels organisadors es la defensa de la religió.

No tenim res que dir sobre el particular perque no volém sentar plassa de sectaris.

Prò acostumà á veure tanta gent (rica sobre tot) que fa servir la religió de tapadora ó com un luxo. solsament donaré un conseil als defensors entragés del catolicisme y es que tinguin present aquella sentencia de Cristo:

«Primer passarà un camell pel forat d'una agulla, qu'entrarà un rich en la gloria del cel.»

Sentíam que ab l'escusa de defensarla acabessin per disfressarla y capgirarla, encare més de lo molt que ho está:

** Saben fins à qui extrém arriba la barra dels homes de *La Perdida*?

Fins á publicar un número extraordinari, ahont en Miró Copió y Publicó, fusella un retrato del immortal Jacinto Verdaguér y posantlo á la llista de redactors y colaboradores morts de *La Perdida*.

N'il malaguanyat poeta havia tingut més que veure ab la bretolada del diari d'en Junoy, ni podia en cap manera tenirhi res l'enamorat cantor del terrós català, l'ilustre

autor de la *Nit de Sanch de Canigó*, y tantas altres obras que son sueltas que haurien de sentirse els publicitaires al bell mitjà de la cara.

Prò la tenen tant groixuda! Ya veurán com algún dia per darse *pisto*, son capassos de dir que'n Gambetta era redactor de la casa, y en Bismark plegava diaris á la impremta.

Son aixis, *la mar de frescos* com diuhen en aquella terra que no es la meva.

La distingida associació «Centre Provincial de Lleyda» tractava de donar un ball de disfressas en el Teatre Principal, prò va haver de desistir á causa de la *mojigatería* de la Señora Junta del Hospital, que, si bé li semblaran bons els diners procedents de les salvatges corridas de toros ó bé d'una deixa d'una *demimondaine* ó bé d'algún ricatxo dels *honrats* qu'ars s'estilan, en cambi va tenir escrupols ridiculs de conciencia, per aliviar miserias ab el producte d'un ball tant ó més decent que molts d'altres que'n dit teatre s'han donat.

La llàstima es que's malats pobres paguen la festa.

Prò ells deuen dir: «de tevas á mevas no n'hi va poca de diferencial!»

Vegin lo que l'Emili Junoy (corre molta barra) dedica al difunt propietari de *La Perdida*:

«Si Pascual y Casas resucitara, y por un momento pudiera contemplar el complicado y perfecto instrumento de propaganda periodística y política de que hemos dotado la hoja que fué su

hija, arrojando en el seno del pueblo despertado al entusiasmo por la República, treinta mil números por hora, estamos seguros que habría de declarar satisfecho de sus discípulos.»

podria afadir... y de sus amigos, no per lo de la máquina. ¡Eh!

Al llegar això m'ha passat com al personatge de *Pepita Reyes*.

Se me ocurre un epígragma, pero es para hombres solos.

Las *Notícias*, dilluns passat, portava una llarga ressenya d'una festa que tingué lloc en el suntuós domicili de la família Planas.

Y mentre anavam llegint el devesall de riquesas y d'esplendidés de dita festa y la llista de las distingidas famílias que la honravan ab la seva presencia, sense donarnos compte anavam pensant: Planas... Planas... Fransas... tanta festa... tanta alegría... quànntas llàgrimas ha costat?

CORRESPONDENCIA

A Cavall: Carreter del Trabuck; Nen.

A Peu: Nyebil; Raca y Raca.

Xiribech: Es publica. Poden insertarse traballs únicament humorístichs, si al menys contenen quelcom polítich, puig aquest es el color del periòdic. Moltes gràcies per tot.

Arri: Voste té grapa però li falta treballar un quant temps.

K. Ro de Tom: Efectivament; se segueix una tècnica especial quina finalitat no trigará en comprendre. No convé precipitar els aconteixements. Respecte á lo altre, ja veurà una convocatoria en aquest mateix número.

J. Ros: Envíhi lo que li sembli y miraré com complairel.

Fidel Giró, impressor — Carrer de Valencia, 233

Biblioteca "NOVA CATALUNYA"

Volums JA UN RAL!

EL DIUMENGE SORTIRA EL VOLUM V

La ELLA d'en Vademecum

per en F. PUJULA Y VALLES

Avis: S'ha agotat el volum I *Creuhant la plana morta*, d'en Frederich Pujulà y Valles

Volum VI: **EL CANT DEL CIGNE**, per LLEÓ TOLSTOI • En preparació: Un volum extraordinari d'en POMPEYUS GENER

La Corbatinera Moderna
CHICH Y ECONOMIA
Camisas, Corbatas

CAMISAS FRACH GRAN CHICH A 5 PESETAS

Grans existències en corbatinera y gèneros de punt do

P. BASTIDA FIORENSA
7, Canuda, 7, Rambla
BARCELONA

G. HOMAR

MOBLES + LLANTIAS + DECORACIÓ

CANUDA, 4

BARCELONA

Fàbrica de Bastons

LONDON SMART

Bastons de totes classes,

gustos y preus

Estocks may vistos

Passatge de Bacardí, n.º 2

(Rambla - Plaça Real)